

06:29 – Kattenbrokken

Door schopbewegingen met zijn benen te maken bevrijdde Freek de Maaker zich van de katoenen spreid die strak om hem heen gewikkeld was. Hij ademde zo diep als hij kon in en daarna sidderend van genot weer uit – eindelijk koele lucht tegen zijn blote huid! Zo-even werd hij wakker op een hoedlaken dat vochtig was van zijn zweet, met haar dat tegen zijn voorhoofd aanplakte. Zijn ogen waren dik. Twee, drie uur, langer kon hij niet geslapen hebben, hij hoorde de eerste tram nog rinkelen voor hij eindelijk wegsoesde.

Hij keek opzij, meer uit gewoonte dan uit de verwachting haar te zien, en stelde vast dat het tweepersoonsbed aan haar kant opnieuw leeg en onbeslapen was.

Het was dat jaar een ongewoon warme lente. Overdag verhitte fel zonlicht het asfalt, de mensen sjokten eroverheen met rode, glimmende gezichten, de ruggen van hun shirts toonden donkere plekken. De nachten waren benauwd en lang. Zelfs het openzetten van ramen bracht geen koelte – buiten hing de lucht zwaar en stil om de huizen heen.

Toen Freek de vorige avond zijn bed in stapte, verlangde hij ernaar onbedekt te slapen, zodat zijn huid de temperatuur van de lucht aan zou nemen en er geen duidelijke

scheiding meer zou bestaan tussen hemzelf en de ruimte om hem heen. In plaats daarvan haalde hij een spreij uit zijn kast en ging eronder liggen. Hij stopte de randen ervan stevig tussen het matras en het bedframe, de stof trok hij op tot vlak onder zijn kin.

Gedurende de nacht plakte de spreij aan de huid van zijn buik. Hij schoof opzij, genoot enkele minuten van een nieuw, droog stuk katoen tegen zijn huid, maar het haalde weinig uit, hij zweette alweer, de spreij werd opnieuw klam. Hij wist dat de hitte hem in deze sluimerstand gevangen zou houden en dat hij niet anders kon dan wachten tot er voldoende tijd verstreken was en hij de spreij van zich zou mogen slaan. Alleen een dwangbuis van strakgespannen stof om zijn lichaam kon verhoeden dat hij vandaag voortijdig en destructief zou handelen.

Ondanks de onrustige nacht die achter hem lag, was hij deze ochtend niet slaperig. Integendeel. Misschien kwam het door zijn hoge lichaamstemperatuur, die zijn hart versneld deed kloppen, zijn ademhaling vluchtig maakte, of misschien waren het de vooruitzichten aan wat hem vandaag te wachten stond, maar zeker was dat zijn geest opmerkelijk scherp was, zoals bij een autobestuurder die, vlak na een botsing met een ander voertuig, in de richting van de voorruit vliegt en die het korte moment voordat zijn kruin het glas raakt, alle sensaties van zijn naderend eind gedetailleerd in zich opneemt: het gepiep en gekraak van over elkaar schuivend staal, de spinnenwebben die zich millimeter voor millimeter over de ruit verleggen, de hitte van de steekvlam die zijn huid schroeit.

Freek lag heel stil en constateerde dat zijn zintuigen vanochtend meer waarnamen dan anders, iets dat hem zowel

verbaasde als verrukte. Hij rook, bijvoorbeeld, niet alleen het zoute vocht dat in zijn beddengoed was getrokken en het kruidige zweet onder zijn oksels, maar ook de zoete, sterke geur van overrijpe nectarines, die in een schaal in zijn keuken lagen. Hij kon voelen dat de huid op zijn rechterpols heel eventjes begon te jeuken en weer gevoelloos werd, tegelijkertijd bespeurde hij een licht geborrel in zijn buik, en toen hij om zich heen keek, leek de slaapkamer waar hij al ruim zes maanden dagelijks in wakker werd hem ongekend ruim en licht. In de baan zonlicht onder de gesloten gordijnen dansten minuscule stofdeeltjes om elkaar heen, en hij zag hoe gracieus zij bewogen, hoe ze in golven stegen en weer daalden, elkaar ternauwernood ontweken. In de witte verf op het plafond zaten gaatjes die hij nooit eerder opmerkte.

En hoe hij vanochtend horen kon! Uit het huis van zijn burens klonk het schorre geblaf van een hond, op het platte dak boven zijn slaapkamer koerden duiven en van verder weg, beneden hem, vanaf de ringweg die hij vanuit zijn badkamerraam kon zien, bereikte het zachte geronk van auto's zijn oren.

Hij vroeg zich af of het mogelijk was dat de elementen in zijn omgeving vanochtend intenser waren dan anders, zich met geweld aan hem opdrongen, maar nee, besloot hij, er moest iets met hemzelf aan de hand zijn, iets dat zijn zintuiglijkheid beïnvloedde. De scherpte die hij op deze ochtend ervoer moest hem behoeden voor een misstap. Hij realiseerde zich dat het slagen of het falen van het plan dat hij vandaag ten uitvoer moest brengen, in zijn handen lag, en dat idee maakte hem zeer nerveus.

Hij hoefde niet naar de klok te kijken om te weten dat het

nog te vroeg was om met zijn voorbereidingen te starten. De wekker was nog niet gegaan. Hij keek toch. Eén minuut voor halfzeven, vrijdag vijftwintig mei.

Enkele seconden gebeurde er niets. Er waren geen gedachten, er was geen beweging, geen geluid. Toen sperde hij zijn ogen zo breed open dat er vlak onder zijn haargrens twee diepe rimpels ontstonden, werkte zich op zijn ellebogen omhoog en snoof met een ruk zuurstof zijn neusgaten in.

‘Het is zover,’ mompelde hij.

Acht maanden geleden besloot de Commissie Busier tot de invoering van een pilot van een jaar ten behoeve van de veiligheid in grootstedelijke achterstandswijken, te beginnen in de buurt die de laatste jaren door media en politici veelvuldig werd beschreven als de meest problematische van het land: Frederiksoord. Een maand later schudde Freek eerst de hand van zijn hoogste baas op het ministerie voor Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, daarna de handen van zijn nieuwe kantoorgenoten op het gemeentehuis in de stad waar hij zijn dagelijks werk zou gaan doen. Nog eens vier weken later pakten hij en Marise vijftendertig verhuisdozen in in hun rijtjeswoning in een kleine plaats in de provincie Zuid Holland, die zij twee dagen later in een nieuwbouwappartement in een middelgrote stad, ruim zeventig kilometer verderop, weer uitpaktten. Over nog geen tien uur zou een delegatie van VROM in Frederiksoord arriveren. En zij zou daarbij zijn.

Het gaat beginnen, wist hij, hij zou Marise weer zien, en terwijl zijn hersenen die conclusie nog maar amper verwerkt hadden protesteerde zijn lichaam al hevig tegen de

onnodige vertraging van de afgelopen minuten, opstaan, wilde het! Eruit, eruit!

En zo begon Freek de dag die alles wat er de afgelopen maanden fout was gelopen, goed moest maken: met een lichaamstemperatuur van bijna achtendertig graden, met oren en ogen die beter functioneerden dan ooit en in een staat van bezorgde alertheid. Hardop telde hij het aantal passen dat hij moest zetten om van de bedrand naar de wasbak te komen. Het waren er vier.

Lange tijd geloofde hij, zoals zoveel mensen die nog geen onverwachte, ernstige tegenslagen in hun leven te verwerken kregen, dat hij zijn toekomst zelf kon bepalen. De daverende klap waarmee Marise hun voordeur achter zich dicht smeed, bewees zijn ongelijk.

De eerste tijd nadat ze hem verlaten had leek het alsof er niet veel veranderde in zijn leven. Hoogstens kwam het bed waarin hij sindsdien alleen sliep hem absurd groot voor, zodat hij, om zich 's nachts niet verloren te voelen, zich aanwende om in het midden van het matras te slapen, zijn benen wijd gespreid, zijn armen naar de zijkanten gestrekt. En ook overviel hem overdag soms ineens een gevoel van verbijstering, zo allesoverheersend dat hij zich op die momenten niet langer bewust was van waar hij was of wat hij aan het doen was, alleen nog maar vervuld was met ontsteltenis over haar afwezigheid.

Desondanks ging Freek naar zijn werk, zette hij zoals iedere zaterdagochtend een verse bos bloemen bij het graf van zijn moeder, moest hij soms iets hebben gegeten, zich hebben gewassen waarschijnlijk – hij herinnerde zich er achteraf niets meer van. Het was alsof het eerst volledig tot

hem door moest dringen wat er was gebeurd, voordat hij weer nieuwe ervaringen kon verwerken. Die situatie van doorleven en stilstaan duurde precies een week.

Op de zevende avond dat Marise allang thuis had moeten zijn en hij bezorgd op haar wachtte, ijsberend door hun appartement, bleef hij ineens stokstijf stilstaan, als iemand die zich onderweg naar de supermarkt plotseling beseft dat hij zijn portemonnee thuis vergeten is. Freek stond heel lang heel stil. Hij realiseerde zich dat zij niet thuis zou komen, vanavond niet, en morgen niet, en de avond daarna ook niet, en dat dat zijn schuld was. Maandenlang had hij zich met een nauwe kokervisie op zijn carrière gericht, terwijl hij blind was voor de ramp die zich in zijn eigen huis, in zijn eigen bed, aan het voltrekken was. Toen hij na haar vertrek eindelijk de ernst van zijn fout inzag, beet hij zich vast in wat hij zag als zijn laatste kans, in een plan dat alles omvatte wat hem lief was en dat hem desondanks te overzien leek omdat het zich slechts in één enkele dag zou ontvouwen. In vandaag.

De tegels in de badkamer hadden de schaarse koelte van de nacht bewaard. Zodra hij erop stapte, ontstonden ovalen cirkels met waterdamp om zijn blote voeten. Hij spoot scheerschuim uit een bus op zijn linkerhandpalm en gebruikte zijn rechterhand om het over zijn stoppelige wangen te verspreiden. Vanuit de spiegel staarde een wit masker met ijsblauwe ogen hem aan, daarboven zag hij bleekblond haar dat als de sprietjes van een paardenbloem omhoog stond. Blauwige kringen onder zijn ogen, op zijn kin en wangen staken enkele baardstoppels door het scheerschuim heen. Deze activiteit moest nauwkeurig

worden voltrokken – dat gold trouwens voor al zijn handelingen vandaag. Het was van belang dat hij die foutloos zou uitvoeren. Freek opende zijn mond en spande zijn lip over de bovenste rij tanden zodat de huid onder zijn neusgaten straktrok, hief een scheermesje tot vlak onder zijn neus. Het trilde hevig in de lucht.

Hij liet de hand met het mesje erin zakken, staarde er geschrokken naar. Droge mond. Hij verzamelde spuug om te kunnen slikken, likte zijn lippen. In stilte sprak hij zichzelf kalmerend toe. Rustig blijven, nu. Hij had aan alles gedacht, hij wist wat hem te doen stond. Hij moest zich nu eerst scheren, dan aankleden. Daarna: ontbijten, boodschappen doen, het huis in gereedheid brengen, het blauwe overhemd strijken dat zij hem vorig jaar voor zijn verjaardag gaf, toen alles nog was zoals hij dacht dat het altijd zou blijven. Om vier uur zou hij Marise en de ambtenaren door Frederiksoord rondleiden, twee uur later zouden ze de middag afsluiten met een borrel bij hem thuis. Marise zou haar tas na binnenkomst zonder nadenken op de vaste plek in de gang zetten, plaatsnemen in haar eigen leunstoel. Vannacht zou zij, zoals zij gewoon was te doen, hem in haar slaap dicht naar de rand van het matras duwen. Zij op haar zij, haar rug gekromd en naar hem toe gedraaid, haar billen tegen zijn buik. Ditmaal zou hij haar niet wakker schudden, niet zijn gedeelte van het bed opeisen. Hij zou haar de ruimte laten, wakker en stil naar haar kijken tot het licht werd. Trillende oogleden, een zucht. Het plan klopt, dacht Freek, ik heb niets over het hoofd gezien. De komende uren moest hij simpelweg de taken uitvoeren die hij zichzelf had opgelegd, en daarvoor hoefde hij alleen maar zijn nervositeit te onderdrukken en zijn concentratie te bewaren. Concentratie.

Zijn ogen dwaalden af van de spiegel naar het grote, rechthoekige raam in de badkamer. Buiten was de lucht strakblauw, her en der zweefden witte plukken engelenhaar. Het zonlicht was fel, hij kneep met zijn ogen om zijn pupillen ertegen te beschermen. Ver onder hem bewogen auto's, fietsers, een enkele wandelaar. Hij keek neer op de toppen van de bomen in zijn straat, hun bladeren groen en bewegingsloos. Dit uitzicht stelde hem gerust. De overzichtelijkheid ervan beviel hem, het gegeven dat de chaos van de stad tientallen meters beneden hem lag ervoer hij als kalmerend.

De allereerste keer dat hij vanuit dit raam de buurt waarover hij zou gaan waken overzag, stond Marise achter hem, keek over zijn schouder met hem mee. Een medewerkster van de woningbouwcorporatie wees hun met roodgelakte nagels aan waar zij kijken moesten. Recht vooruit lag het stadscentrum. Konden zij het topje van de Gotische kerktoren zien, een van de grootste toeristische attracties van de stad? Erachter lagen de grachten, daarop statige herenhuizen, iets naar rechts het grote park met de skatebaan en de ijsverkopers, en, heel in de verte en alleen zichtbaar bij helder weer, de windmolens langs de ringweg. Die dag was het helder genoeg, ze staarden enige tijd in stilte naar de draaiende wieken. Marise liep weg uit de badkamer, hij hoorde haar door de andere ruimtes van het huis rondwandelen, haar hakken tikten op het laminaat.

'U heeft geluk, meneer De Maaker, dat juist dit appartement nu vrijkwam. Op de bovenste verdieping van Hoogoord.'

De medewerkster van de woningcorporatie keek hem zo

verwachtingsvol aan dat hij zich afvroeg of hij haar moest bedanken, al begreep hij niet precies waarvoor. Verhuizen naar de buurt waarin hij zou werken was een eis van zijn werkgever geweest. Die regelde ook het appartement voor hem, Freek had zich daar niet mee bemoeid, wachtte af tot hij per e-mail een adres kreeg toegestuurd waar hij zich moest melden. Hun nieuwe huis lag op de tiende verdieping van een flat, las hij daarin.

‘Geen bovenburen dus,’ verduidelijkte ze. ‘Dat scheelt een boel, hoor. U zult in deze woning gegarandeerd geen last hebben van gestamp boven uw hoofd. Komt anders vaak voor, in deze buurt, dat type geluidsoverlast. Gillende, rennende bovenbuurkinderen, keiharde muziek... u wilt niet weten hoe mensen hier elkaar het leven zuur kunnen maken.’ Ze haalde verontschuldigend haar schouders op. ‘Het blijft sociale woningbouw, hè? Onze huurders vertonen soms...’ even twijfelde ze voor ze verder sprak, ze leek naar woorden te zoeken, ‘...onaangepast gedrag, laat ik het zo zeggen. Dat is niet alleen zo in Hoogoord, dat probleem hebben we eigenlijk in alle flats die wij in Frederiksoord beheren. Op sommige dagen régent het werkelijk klachten. DÍe zet zijn tv te hard, díe laat zijn hond de hele nacht janken, díe maakt op zo’n luide toon ruzie dat de hele buurt ervan meegeniet. Nu ja, u bent daar ongetwijfeld allemaal allang van op de hoogte, daar komt u natuurlijk nu juist voor, om daar verandering in te brengen. U mag van mij best weten dat ik daar heel blij om ben. Het werd tijd dat het ministerie nou eindelijk eens wat gaat doen aan de sociale problematiek in achterstandswijken. Jarenlang moesten wij het als woningbouwcorporaties allemaal maar zelf oplossen met onze huurders, maar ik kan u uit

eigen ervaring vertellen, dat is in Frederiksoord gewoon onbegonnen werk.'

Hij knikte afwezig, hoorde niet meer wat zij verder nog tegen hem zei. Hij bracht zijn gezicht dichterbij het glas. Het uitzicht maakte hem duizelig, maar bracht tegelijkertijd een opwindende in hem teweeg die maakte dat hij ernaar wilde blijven kijken. Hij ging op zijn tenen staan, keek zo recht mogelijk naar beneden. In de straat onder hem stonden miniatuurauto's geparkeerd. Een miniatuurbejaarde stak de weg over, de bovenrug krom, de handen leunend op een miniatuurrollator. Het raam besloeg, hij veegde de condens eraf met de mouw van zijn colbert. Hij zag een stip bewegen – een hond, meende hij, en een meter of drie daarachter liep de eigenaar. De hond hurkte op de stoep, de eigenaar stopte met lopen, wachtte geduldig, liep na enkele seconden weer verder.

'Meneer houdt van hoogte?'

Met een ruk draaide hij zijn gezicht opzij, knikte hevig met zijn hoofd.

'Ik heb het vogelperspectief nodig, mevrouw. Mijn werk gedijt het best bij afstand en overzicht.'

Pas op het moment dat hij die zinnen hardop uitsprak, realiseerde hij zich dat het waar was.

Wist hij veel dat Marise hoogtevrees had. Nooit wat van gemerkt, tot ze naar de flat verhuisden. In Hoogoord poetste zij haar tanden met haar rug afwijzend naar het raam gedraaid, haar gezicht richting de muur, ogen strak gericht op de tegels. Doodzonde, vond Freek.

Iedere ochtend en iedere avond wanneer hij de korte borstelhaartjes over zijn kiezen liet schuren, staarde hij

naar buiten. Hij leerde de bewegingsroutines van zijn buuren eerder kennen dan henzelf. 's Morgens was zijn dikke buurvrouw Hannah vaak de eerste die hij zag. Zij schommelde over de stoeptegels, hij fantaseerde het valse trainingspak dat om haar buik spande erbij, de afgetrapte schoenen aan haar voeten. Een leren riem in haar hand, de stompe kop van haar vechthond stak vooruit. 's Avonds liep die hond voor haar zeventienjarige zoon Marco uit, hij herkende de jongen aan de gespierde schouders onder een brede nek, een zwarte pet op zijn hoofd. Freek stelde zich de pukkeltjes op het voorhoofd van zijn buurjongen voor, de donkere schaduw die boven zijn bovenlip lag. Op sommige ochtenden reed er een rode auto door de straat die halverwege stopte, een bewoner van de tegenovergelegen flat snelde naar het geopende raam, gaf iets aan of zei wat, rende terug naar huis, de auto trok weer op, verdween uit beeld. Freek keek die auto na, en ook de scooters die regelmatig door de straat reden, en waar onder de helmen blonde of bruine haren uit wapperden.

Freek kon er geen genoeg van krijgen, volgde iedere beweging onder hem met aandacht. Pas wanneer zijn mond vol was met tandpasta en het schuim uit zijn mondhoeken droop, draaide hij zijn blik weg van het badkamerraam. Met zijn hoofd boven de wasbak en de koude kraan opengedraaid moest hij genoeg nemen met de paar straatgeluiden die hard genoeg waren om in zijn hooggelegen badkamer door te dringen. De ronkende motor van een stadsbus die ieder kwartier voorbijreed; de onophoudelijk dreunende slagen waarmee heipalen de grond in werden gestampt – want overal om hem heen werd gebouwd, alsmaar kwamen er flats en straatnaambordjes en bewoners

bij – en Freek bereidde zich vanuit het hoogste flatgebouw dat er ooit in Frederiksoord gebouwd werd voor op hun eisen en problemen en huurachterstanden.

‘Nee hè!’

Hij was zich tijdens het naar buiten kijken begonnen te scheren en zag ineens tot zijn schrik, vanuit zijn ooghoeken, kleine druppeltjes bloed op het witte keramiek van de wasbak spatten. Ghaast waste hij het restje scheerschuim van zijn gezicht, bekeek de gladde, roze huid. Door een kleine wond op zijn kin drong vers bloed. Geërgerd schudde hij zijn hoofd. Hij had zich nooit moeten scheren zonder zicht op zijn spiegelbeeld. Niet vandaag. Op een dag als deze moest zijn blik constant op zichzelf gericht blijven. Iedere verslapping van de aandacht kon gevaarlijk zijn. Nu zou hij zich vanmiddag als straf aan Marise moeten tonen met een ontsierend wondje op zijn gezicht. Met de handpalmen naar beneden gedraaid strekte hij zijn armen voor zich uit, om vervolgens verontrust te constateren dat zijn vingers nog steeds hevig beefden. Hij besepte dat een nauwelijks te temmen opwinding hem dreigde te overmeesteren en dat die alleen te bevechten zou zijn met een complete, voortdurende beheersing van zijn geest.

Hij dacht aan de ochtenden van zijn verjaardagen, wanneer hij – een kind nog – zijn moeder het ontbijt klaar hoorde maken dat zij hem ieder jaar op bed serveerde. Hij wist precies wat zij aan het doen was – een halve grapefruit bestrooien met een laagje suiker, een croissant doormidden snijden en de binnenkant besmeren met roomboter en jam, kaas schaven voor op het beschuitje, thee inschenken. Op het dienblad legde zij ook alvast een klein, ingepakt

cadeau: ‘De rest krijg je na het ontbijt.’ Ze deed er tergend lang over, testte zijn geduld, ieder jaar opnieuw. Reikhalzend keek hij uit naar het zachte geklop op zijn kamerdeur. Vóór dat moment perste hij zijn ogen dicht en dwong zichzelf tot honderd te tellen. Langzaam moest dat, langzaam en beheerst.

Zesennegentig, zevenennegentig, achtennegentig, bijna niet te doen was het, maar dóór moest hij van zichzelf, negennegentig, honderd... Er rinkelde bestek in de keuken, hij mocht nog niet stoppen. Eerst weer helemaal terug tellen naar nul, anders zou ze niet binnenkomen. Negenennegentig, achtennegentig... De getallen vertraagden, sleepten, dreinden, trokken zijn oogleden omhoog, maar net op het moment dat hij de strijd op wilde geven, op wilde staan om naar haar toe te gaan – waren dat niet, ja, hoor, dat waren haar voetstappen! Er werd geklopt. Bij het opengaan schuurde de slaapkamerdeur langs het tapijt. Zij begroette hem met een slaperige glimlach. Zijn moeder was die nacht pas laat thuisgekomen van een repetitie, ze moest moe zijn, een ochtendhumeur hebben. Haar eerste akte van de dag speelde ze met uitgelopen mascara onder haar ogen en in een poederroze badjas. Een opgewekte stem: ‘Ontbijt op bed voor de jarige!’

Vandaag moest Freek, net als toen, zijn concentratie af blijven dwingen. Dan kon er niets misgaan.

Hij scheurde een klein stukje papier van een zakdoekje en plakte dat tegen het sneetje op zijn kin. Zijn vingers trilden nog steeds. Kalm, nu. Concentratie. Zijn blik viel op de dunne, verticale lijntjes naast zijn mondhoeken, hij boog zijn gezicht dichterbij de spiegel om ze beter te kunnen zien. Oudemannenrimpels in een jongensgezicht. Hij

vroeg zich af of die lijnen er al lang zaten, of ze Marise wel eens waren opgevallen. Ze had er nooit iets over gezegd, meende hij, maar hij realiseerde zich ook dat dat niets hoefde te betekenen. Marise zei wel meer niet tegen hem.

Zijn handen bleven trillen toen hij zich aankleedde, hij kreeg de knoop van zijn spijkerbroek maar met moeite dicht. Een ongemakkelijke gedachte overviel hem: herbergde zijn lichaam soms een verborgen defect dat, bij extreme opwinding, zijn bewegingsapparaat verstoorde, zoiets als het propje in het bloedvat van zijn moeder, dat, nadat zij haar laatste zin in een scène had uitgesproken, haar mond in een schuine, neerwaartse streep fixeerde?

Het zat er al jaren, vertelde de arts hem. Ze stonden in een eindeloos lange gang, links en rechts open deuren, daarachter bedden met hoopjes dekens en mens erop, waar hij niet naar durfde te kijken. Zij moest ergens aan het eind liggen. Kamer 14b. Hij keek in die richting, hijgde zwaar, had zich naar het ziekenhuis gehaast.

‘De CT-scan laat zien dat de aders flink vernauwd zijn. Zoveel aangekoekte bloeddeeltjes aan de bloedvatwanden, tja, dat moest een keer misgaan. Uw moeder rookte flink, nietwaar? Bourgondische levensstijl, lustte wel een glas, een lekker bord eten?’

De arts knikte tijdens het praten zo hevig dat het naamkaartje op zijn doktersjas mee schommelde.

‘Nu ja, dat hoeven zeker niet de enige oorzaken van een herseninfarct te zijn, hoor. Stress is ook een belangrijke factor, en daar ontkomt ze natuurlijk niet aan, in haar beroep. Hevige opwinding kan de kans op een beroerte of infarct aanzienlijk vergroten. Ik ben trouwens altijd een groot fan van uw moeder geweest. Ze was een fantastische actrice.’